

Od autorky svetoznámeho bestselleru *Ako si vycvičiť draka*

CRESSIDA COWELL



KADIAL' okolo GALAXIE

Čo ak existuje dieťa, ktoré
dokáže nakresliť mapy miest
umožňujúcich prechod medzi
rôznymi svetmi?



Túto knihu venijem rodine
FACCINI – Emily, Benovi,
Franceskovi, Delfine
a Bay.

Text and illustrations copyright © Cressida Cowell 2023
First published in Great Britain in 2023
Translation © Jana Vlašičová 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už
elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného
systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Cressida Cowell: Which Way Around The Galaxy*, ktorý
vyšiel vo vydavateľstve Hodder Children's Books, London, 2023,

preložila Jana Vlašičová.

Ilustrácie Cressida Cowell

Zodpovedná redaktorka Anna Šikulová

Editorka Katarína Škorupová

Sadzba, zalomenie ITEM, s. r. o., Bratislava

Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-6149-0

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk



KADIAL' okolo GALAXIE



Napísala a ilustrovala
CRESSIDA COWELL

slovar

Tento príbeh má štyroch hrdinov.
Ktorý bude tvoj obľúbený?



K2 O'Hradina

Tvorivý a statočný
chalan s nízkou
sebadôverou



Izzabina
O'Hradinová

Neposlušná a drzá,
no nikdy to nemyslí zle



Theo Smith

Šikovný, milý,
vynachádzavý, skvelý

Mabel
Smithová



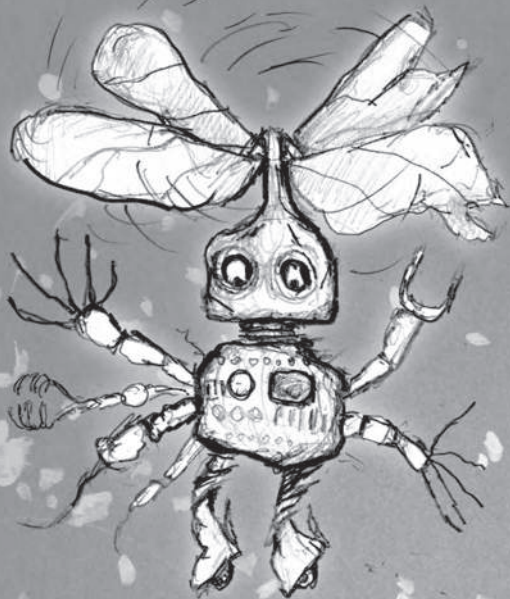
Hanblivá, ľúbavá,
so zvieratami to vie

A este tu măme bábátko...

Annipeck

O'Hradinová-Smithová





... a malého robota
menom Puk.

DVAKRÁT

MORE OHŇA

vedysi

preč

OSTROV
ANO

pre niektorých nešťastie

Výbežok kelpií

Snehové

Snežné víry

Žihľavové

pokliny

Zamrznutý les

Posledná sopka

Planúce
víry

Ž M U R

STOLOVÉ HORY

večné prstence

moria

migrujúce snežné žraloky

ktorákoľvek
cesta

ktorákoľvek
cesta
pre čarodejnícu

snežné víry

K 22



Úvod

Horizabel Grimm

Som tvorca tohto príbehu.

Volám sa Horizabel Delft, ale hovoria mi aj Grimm, som sirota, lovkýňa zločincov a najšikovnejšia medzi-hviezdna cestovateľka na svete.

Udržiavam mier a som služobníčkou Vesmírnej vlády. A to je náročná práca.

Pretože vesmír je pre myseľ nepredstaviteľne, pre uši neslýchane a pre ústa nestráviteľne obrovský.

Kedysi dávno, vo vzdialenej minulosti, však jedno zázračné ľudské stvorenie so zvláštnym talentom nakreslilo Alternatívny atlas vesmíru a zachytilo presné umiestnenie portálov, ktoré umožňujú rýchly prechod medzi rôznymi svetmi, čím sa ušetril čas a výdavky na medzihviezdne cestovanie.

Tieto portály nazývame aj križovatkami medzi-hviezdných ciest.

A len vyvolení, zákonodarcovia a lovci zločincov ako ja, vlastnia vzácnu kópiu originálu Alternatívneho atlasu vesmíru, vďaka ktorej lietajú po vesmíre, zabrahujú využívaniu ilegálnych Atlasov, zbavujú sa tých,

ktorí cestujú Ktorýmkoľvek cestami bez povolenia
a udržiavajú mier medzi svetmi.

Sme fakt skvelí. Máme obrovské krídla, ktoré nám
pomáhajú prekonávať vesmírne vzdialenosti, nemáme
rodinu, ktorá by pre nás mohla byť záťažou, a krás-
ne dlhé obdobie sa nám úspešne darilo udržiavať mier
medzi galaxiami.

Teraz sa však - prvý raz za tisícky rokov - naro-
dil potomok pôvodného autora Atlasu. Je to chlapec
menom K2, ktorý zdedil rovnaký výnimočný talent
nakresliť Atlas - a tento talent má EŠTE SILNEJŠÍ ako
jeho predkovia.

DIEŤA S ATLASOVÝM TALENTOM sa teraz aj so
zvyškom svojej rodiny skrýva. Mám podozrenie, že
CELÁ jeho rodina je rovnako zvláštna, nezvyčajne
obdarená... *a práve preto aj veľmi nebezpečná.*

Napríklad bábätko Annipeck má talent
na čarovanie s plastmi, čo bolo dosiaľ
v celom vesmíre nevidané. Je to jed-
noducho dar.

Zatiaľ netušíme, na čo majú
nadanie ostatné tri deti.

O aký talent pôjde?



Môže ísť o ČOKOLVEK. Z tých nebezpečných možností sa mi *krúti* hlava...

Práve teraz sa chlapec aj s rodinou ukrýva v dome O'Hrdinovcov-Smithovcov na planéte Zem a *ja* sa k nim neviem dostať, pretože prefikvané tety K2 zavreli Ktorékoľvek cesty, ktoré k nim vedú, a uzavreli ich tak tesne, že cez ne neprekľžnu ani najtenší duchovia.

Oni sa nedostanú VON.

Ale *nik iný* sa nedostane DNU.

A to je dobre, veľmi dobre, pretože...

Toho dieťaťa, jeho rodiny a ich nezvyčajného nadania sa chcú zmocniť nebezpeční, veľmi NEBEZPEČNÍ ľudia, takže tá rodina nie je v bezpečí ani pred tými nebezpečnými ľuďmi, ani - a to musím pripustiť... - ani pred *mnou*. Pretože veľmi dobre viem, že by som sa ich mala zbaviť. Lebo bezpečnosť vesmíru treba zachovať.

A tak sa v zúfalom, obrovskom nebezpečenstve ocitli nielen deti, celá ich rodina, domáca galaxia, ale aj omnoho viac.

Stretnime sa teda s jedným z tých zlých ľudí, aby ste na vlastné oči videli, čo mám na mysli...

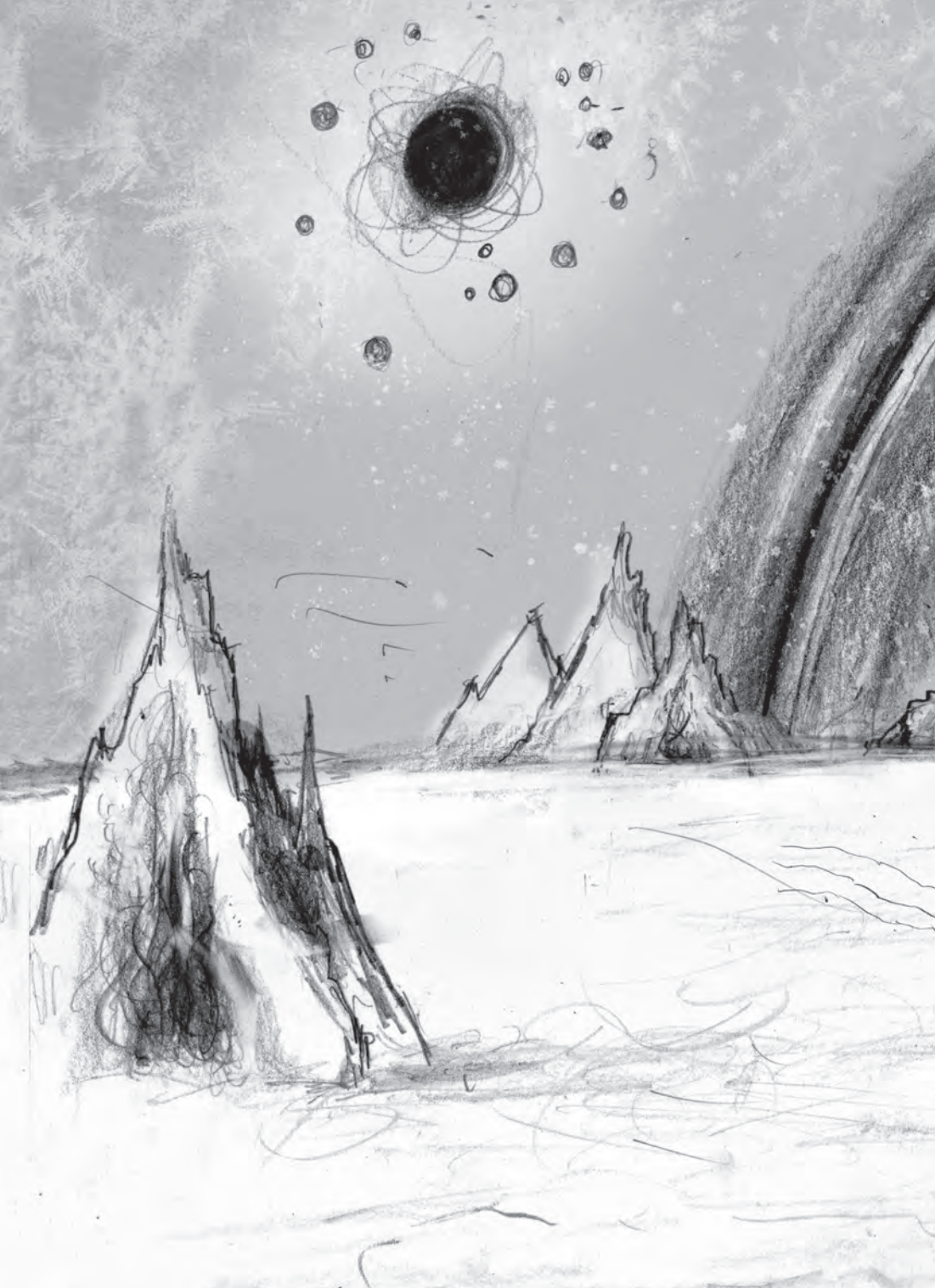
Silno sa držte. Pevne sa držte mojich krídel, pretože nás čaká dlhá, predlhá cesta vesmírom na planétu známu ako Žmurk 22.

Zadržať dych.
Ideme na...





Žmurk 22



Prvá část





1. kapitola

Proroctvo smrti

Kde bolo, tam bolo - za horami, za dolami, na kraji mimozemskej mliečnej cesty bola jedna galaxia s jednou zamrznutou žiariacou obiehajúcou hviezdou. Na tejto jasnej hviezde tejto zabudnutej zamrznutej planéty známej ako Žmurk 22 bolo všetko studené ako ľad, išlo však o ľad zmiešaný s mrazivým OHŇOM. V ľadovcoch boli zakorenené plamene, každá snehová vločka mala uprostred žeravý uhlík, pod hrubými vrstvami zamrznutej pôdy zúrivo plápolali obrovské vaty. Ľadový oheň osvetľoval väčšiu územia, ale na zvláštnych stolových ľadových konštrukciách sa nachádzala aj zvláštna oáza stojaca nad mrazivými kryhami, ktoré bubľali, prekypovali životom a parilo sa z nich.

Nad celou touto ľadovo-ohnivou planétou praskali ľady a skuvíňal osamelý severák, taký prudký, že myšlienky, ktoré opúšťali vašu hlavu, okamžite zamrzali. Jediným svetlým bodom boli dúhové prstence pretínajúce dennú oblohu - zostávali stále rovnaké a ponúkali nádej na čosi lepšie. Inak všade, kam len oko dovidelo, nebolo ničovate nič.

Ale počkať...

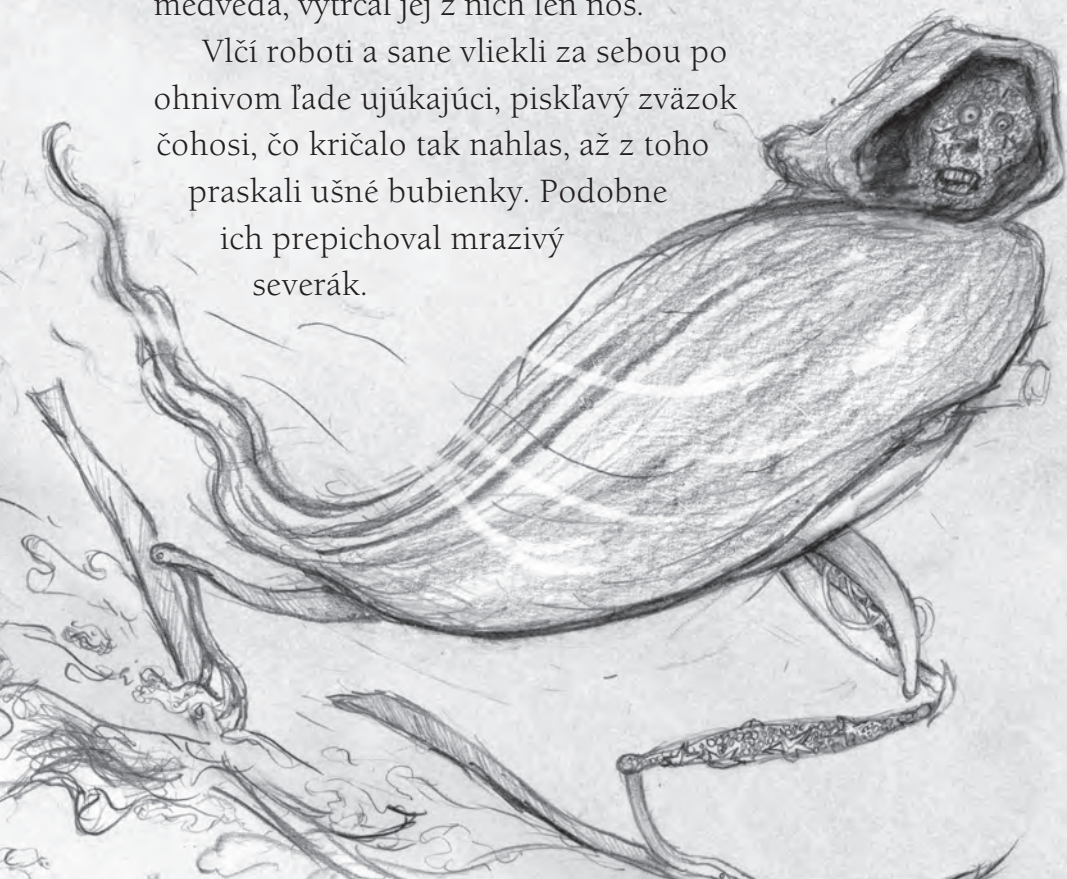


robot
TRHAČ

Cez nekonečnú ľadovo-ohnivú púšť si práve vykračoval obrovský robot TRHAČ s lyžami pripnutými na údoch, na holej lebke sa mu jagali diamanty. Ach, keby ste ho videli, striaslo by vás, hoci robot, samozrejme, necíti zimu... pohyboval nohami kostlivca so zvláštnou gráciou - raz sem, raz tam, akoby po ľade tancoval.

Za ním šli veľké, ťažko ozbrojené sánky - tie ťahali gigantickí roboti pripomínajúci vlky. Neúnavne ťahali sane po ľade. Sedela na nich za ochranným štítom pochmúrna postava zahalená do kožušín z polárneho medveda, vytŕčal jej z nich len nos.

Vlčí roboti a sane vliekli za sebou po ohnivom ľade ujúkajúci, pisklavý zvázok čohosi, čo kričalo tak nahlas, až z toho praskali ušné bubienky. Podobne ich prepichoval mrazivý severák.



Robot a diabol na saniach akoby ten zvuk vôbec nepočuli. V istej chvíli však vreskot prilákal húf snežných žralokov – plutvami prerezávali ľad za sánkami a jakot ešte zosilnel.

TRHAČ v prednej časti nezastavil, iba zozadu vytiahol periskop, za ním vyšľahli dva laserové plamene a zasiahli chrbtové plutvy dvoch snežných žralokov.

↕irokrut↕
(Zloduch)

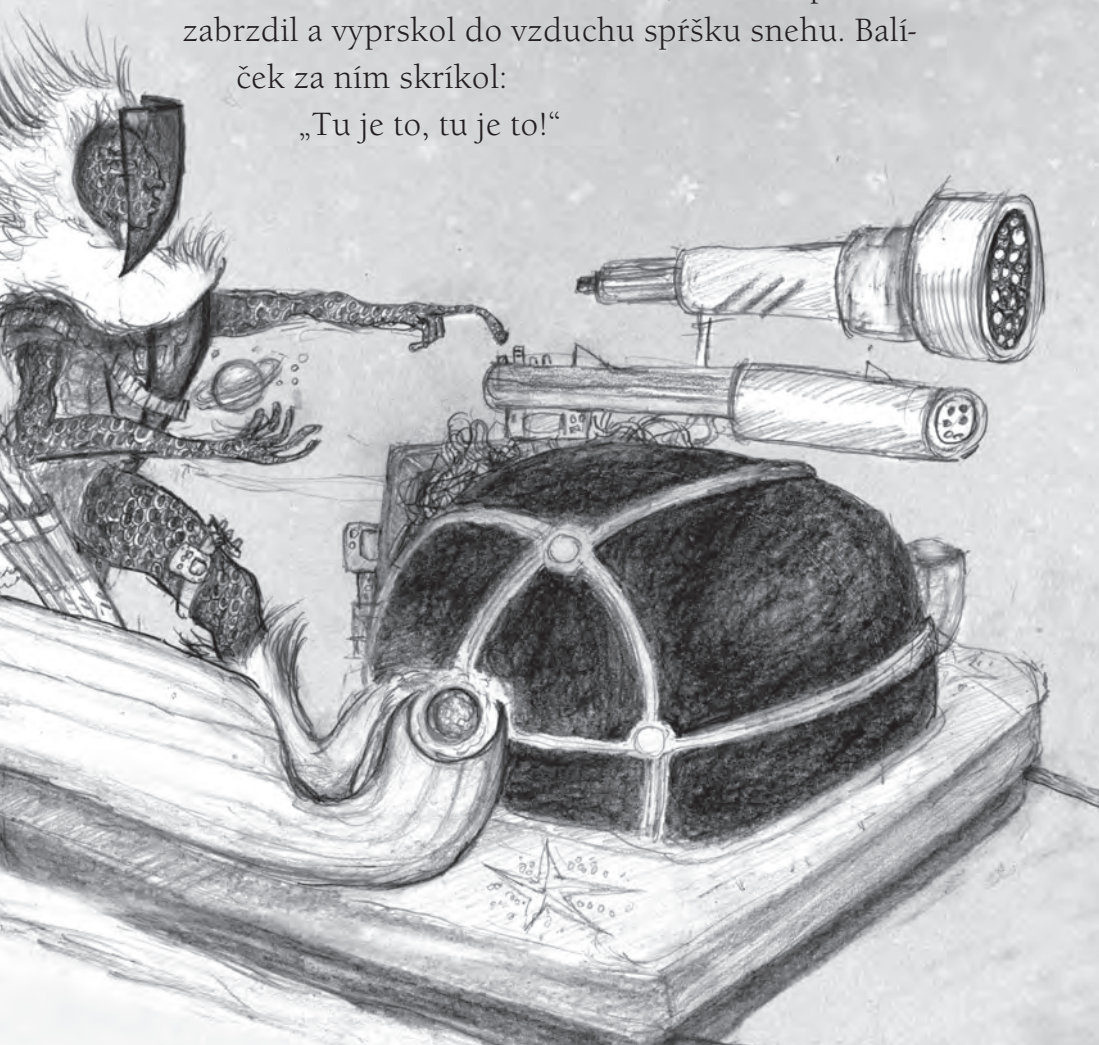


Pif-paf!

Umierajúce snežné žraloky škriekali v agónii, zvyšok húfu zastal a vydal sa loviť iným smerom, kde to bude jednoduchšie.

Robot so zvláštnou suitou pokračoval v ceste a ďalej ignoroval vreskot vychádzajúci zo zväzku handier. Hluk však natoľko zosilnel, že robot prudko zabrzdil a vyprskol do vzduchu spršku snehu. Balíček za ním skríkol:

„Tu je to, tu je to!“



Robot si kľakol, aby jazdec na saniach zakrútený v kožušinách mohol skočiť zo saní na chrbát robota a potom na ľad. Jazdec prudko kopol do zväzku handier, čím uvoľnil čary, ktoré držali zväzok pokope, a z ich neviditeľnej siete sa vysypala prskajúca, hrešiacca, rozzúrená čarodejnica, zelená ako smaragd a chudá ako palica.

„Preklínam vás, vravela som vám, že je to tu! Pustite ma na slobodu, ako ste sľúbili!“ prosíkala čarodejnica. „Vráťte mi moje diamanty. Pustite ma!“

Jazdec vytiahol z vrečka svietiacu guľu.

„Znova mi zopakuj to proroctvo.“

Na jazdcovu hlavu sa zosypala spíška čarodejniciných slín a nadávok – dopadali na ňu ako iskierky – a boli také ostré, že by podpálili kohokoľvek, kto by nemal takú ochranu pred kliatbami ako on. Stačilo, keď pohol prstom, a čarodejnica zvýskla, akoby ju niekto postrelil, a stíchla.

Jazdec vytiahol čosi z vrečka a podal to čarodejnici. Bola to potrhaná, zničená detská topánka. Ešte stále boli na nej



flaky od štiav z lián v džungli, pretože dieťa ju stratilo v lese Prišeroducha, ďaleko, predaleko, na vzdialenej planéte Excelsiar.

Čarodejnica oňuchala topánku ako pes, akoby chcela vystopovať majiteľa.

„Topánka dieťaťa s Atlasovým talentom...“ pospevovala si.

A potom silno fúkla, jej dych rozvíril drobné čiastočky z topánky, také malé, že ich ani nevidela a premiešal ich s padajúcim snehom, spolu s ktorým dopadli do gule v rukách jazdca.

Čarodejnica po nej poklopkala prstom a proroctvo sa stalo súčasťou gule.

Zrazu sa v nej objavili vidiny a čarodejnica pri pohľade na pohybujúce sa postavy, iskierky svetla a stopy budúcnosti prižmúrila oči. Potom všetko zmizlo, akoby to boli len tieň.

„Je veľmi pekné, keď sa vidiny zobrazia pomocou sssnehu,“ uznanlivo konštatoval jazdec (volal sa Vírokrut), nakúkajúc ponad čarodejníckino plece. Aj čisté zlo dokáže oceniť krásu.

Pretože Vírokrut je jednou z tých nebezpečných postáv, o ktorých budem rozprávať. Nejde o hocijakú zlú postavu, ide o pokryteckého člena Najvyššej rady Vesmírnej vlády, hrozivého čarodejníka známeho ako Vírokrut Zloduch. Nechty má ostrejšie ako vzduchové

palice a v povahe má viac zloby a démonickosti, ako by ste našli vo vreci plnom mačkoškrekov.

Vládlo medzi nami smrteľné nepriateľstvo, keď sme sa stretli naposledy, vystrájal na planéte Excelsiar poza chrbát Vesmírnej vlády. Zatiaľ sme si však tajomstvá (to, čo jeden o druhom vieme) vzhľadom na okolnosti nechali pre seba – *zatiaľ*...

„Takže... môj plán... moja budúcnosť... je stále neporušená?“ zasyčal Vírokrut zlomyseľne ako had.

Čarodejníčku striaslo, zastonala, akoby veľmi ľutovala, že nazrela do Vírokrutovej budúcnosti.

„Vyzerá to ešte lepšie než predtým. Aspoň pre teba.“

Vírokrut sa chamtivo usmial.

„Musíš sa však zbaviť dieťaťa s Atlasovým talentom – kým nemáš Alternatívny atlas pod kontrolou, nemôžeš vyhrať,“ varovala ho čarodejníčka. Potom sa pozornejšie zadívala do proroctva vnútri gule.

„Musíš sa zbaviť celej rodiny O’Hrdinovcov-Smithovcov, inak tvoje plány stroskotajú... teda okrem toho bábätko – to dieťa pôsobiacie na plasty. Jeho talent sa ti zíde.“

Vírokrut sa pri tej predstave opäť usmial.

„Celé hniezzdo zmijí, to je dobré, veľmi dobré. Viem, kde sú – na tej zúfalej planéte Zem, ale niekto zavrel Ktorékoľvek cesty, čo by ma tam doviedli, takže sa tam neviem dostať.“

„Podľa proroctva sa deti cez Ktorákoľvek cestu dostanú SEM,“ povedala čarodejnica a ukázala na ľad pod nimi.

„Tu predsa nie je NIJAKÁ Ktorákoľvek cesta, čarodejnica... vidíš? Iba hrubizzzný ľad.“

Vírokrut dupol nohou na nepoddajný povrch, ľad protestne zaškrípал.

„Nie, ešte nie, ale svety sa pohnú a Ktorákoľvek cesta sa objaví. A tadeto prídu štyri deti z rodiny O’Hrdinovcov-Smithovcov a jedno z nich má Atlasový talent...“

„Ale prečo by urobili čosi také nezzzmyssselné?“ zamýšľal sa Vírokrut. „Dúfam, že sa ma nesnažíš oklamať...“ Potom mykol čarovným prstom, telo čarodejnice sa skrútilo v bolestivom kŕči a ona skríkla.

„Keďže sú to ľudia, napokon podľahnú svojej povahe – sú známi tým, že sú neposlušní, neuvažujú logicky, sú nerozumní...“ obhajovala sa.

Pre spotenú čarodejnicu to bola ťažká chvíľa, ale odľahlo jej. Zdalo sa, že hrozný čarodejník jej uveril.

„Nechaj ma ísť svojou cestou,“ prosíkala. „Vložila som svoje vidiny do tvojej gule, môžeš si ju nechať. Čo ešte odo mňa chceš?“

„Kedy?“ vyštekol Vírokrut. „Kedy prídu tí malí sssprossstí ľudkovia?“

„Neviem povedať *kedy*,“ fňukala čarodejnica.

„V nekonečnom hviezdnom priestore zaprášeného vesmíru musí predsa stačiť, ak viem povedať *kde!*
Však...? *Tu...*“

Čarodejnica nakreslila druhým pazúrom na ľad pokrytý snehom veľké X.

„Posledný raz ponúkam niečo stvoreniu ako ty, Vírokrut! To si zapamätaj.“

Vírokrut skrivil tvár do úsmevu – nebol to príjemný úsmev, pôsobil ako uhryznutie.

Pozrel do gule, v ktorej bolo uväznené proroctvo čarodejnice a oňchal ju.





„Zzzvláštné, majú sa zzzjaviť niekde, kde mám už aj tak toľko práce... Žeby ma hľadali?“

O akej práci Vírokrut hovorí? Premkla ma zlá predtucha. Čo robí na tejto zamrzutej zabudnutej planéte ako z nočnej mory? Stavím sa o chlp Strelca, že nič dobré, určite nič dobré...

Vírokrut znova kopol čarodejnicu zabalenú do handier.

„Ssss tebou sa sssuper obchoduje!“ Vzal si naspäť detskú topánočku, odpočítal jeden, dva, tri, štyri diamanty do jej nenásytnej dlane. Jeden za každé dieťa a jeden zvláštny – červený – za dieťa s Atlasovým talentom.

Čarodejnica zahryzla do každého diamantu, aby vyskúšala jeho pravosť, a dychtivo, ale s úľavou, zastonala – nepodviedol ju.

Oheň v ľade pod nimi a okolo nich bol priveľmi hlboko, aby udržal Vírokruta v teple, a tak robot začal zakladať oheň. Vírokrut ho zapálil čarovným prstom – bol to veru iný oheň. Nie taký, na aký ste zvyknutí na planéte Zem! Bol to zázračný oheň – rozvíril sneh dúhových farieb a žiaril teplom, ktoré pripomínalo to slnečné. Vírokrut natiahol ruky k plameňom, aby si ich zohrial.

„Deťom neublížiš, však?“ žobronila čarodejnica v náhlom záchvate ohľaduplnosti, ktorý ju premkol v momente, keď jej jazdec zaplatil.

Vírokrutov úsmev bol však ešte nepríjemnejší ako predtým.

„Čudná otázka od niekoho, kto rád vymení budúcnosť tých detí za pár poondiatych drahokamov!“ vysmieval sa jej. Čarodejnica nešťastne pokrútila hlavou, akoby svedomie bolo kvapkou vody, ktorá sa jej dostala do ucha a ona sa ju snaží iba vytriasť.

„Mojím spoločníkom je robot atentátnik,“ pokračoval Vírokrut. „Nie je jasné, načo sme prišli? Určite sme si sem neprišli vychutnať výhľad na planétu. A teraz zmizni... Do toho, na čo sa chystáme, ťa nič.“

„Ale Ktorákoľvek cesta, ktorou sme sem prišli, mohla v takomto počasí zamrznúť!“ bránila sa čarodejnica.

„To je *tvoj* problém, nie?“ zavrčal Vírokrut. „Ja som svoj sľub splnil... ODÍŤ!“

Obaja vedeli, že čarodejnica má vážnejší problém ako zamrznutú Ktorúkoľvek cestu. Ocitla sa totiž bez ochrany robota na planéte s najväčšou koncentráciou jedovatých a nebezpečných tvorov v celom vesmíre, nehovoriac o umelej inteligencii, ktorá sa na tomto ponurom mieste udomácnila.* Nemala šancu to prežiť.

Čarodejnica sa vybrala tým smerom, odkiaľ prišli. Sprewádzal ju škripot pazúrov po ľade a vreskot. A slabnúci pleskot krídel.

* Roboti, ktorí tu žili, planétu volali Brqjklurbkl 22! Ale vo vesmíre bola známa ako Žmurk 22, pretože tento názov sa mnohým humanoidným druhom ľahšie vyslovoval.

Robot zaboril lyže do zeme a začal stavať prístrešok. Striebristé údy sa mu leskli. Chceli počkať na deti, čo tam prídu Ktoroukoľvek cestou, ako kosatky, keď čakajú pri otvore v ľade na tulene, kým sa nadýchnu. Samozrejme, prístrešok nebol pre robota. Roboti ich nepotrebujú. Bude to prístrešok pre jeho pána.

TRHAČ sa posadil a skúšal svoj početný arzenál zbraní na obrázku v tvare X vyrytom v ľade.

Vírokrut zahalený do kožušín sledoval, ako čarodejnica letí a ako sa vzdáva.

Náhlila sa.

Možno vedela, čo sa stane, ale svoj osud nedokázala zmeniť.

Vírokrut sa neponáhľal.

Čarodejnica sa na prázdnej oblohe nemala kam skryť.

Jazdec čakal až do chvíle, keď si čarodejnica už mohla myslieť, že je v bezpečí.

Vystrel prst a namieril.

Keď čarodejnica padala, nevydala ani hláska.

Pristála na ľade.

Okolo jej tela sa vytvorila kaluž zelenej krvi.

Vírokrut zachrochtal.

A posadil sa k dúhovému ohňu.

Detskú topánočku starostlivo položil vedľa seba.

Čakal.

Všetko je v poriadku,
pomyslela som si.

Vírokrut čaká na
zlom mieste.

Veštiť budúcnosť je naozaj
ťažké. Čarodejníci sa do očí dostal sneh, zahmlil jej
zrak. Prečo by deti O'Hrdinovcov-Smithovcov cestova-
li sem? Len si predstavte planétu obývanú polárnymi
tvormi, rovnako hrozivými a jedovatými ako tvory, čo
žijú v Austrálii, akurát sa prispôsobili životným pod-
mienkam v chlade.

Nikto by sa sem dobrovoľne nevybral. Je nepravde-
podobné, že by deti šli aj druhý raz na miesto, kde už
niečo podnikal Vírokrut.

Dovoľte mi, aby som vám trochu priblížila, aký
nepredstaviteľne veľký je vesmír.

Vesmír je pre myseľ nepredstaviteľný a pre moz-
gové bunky otupujúco veľký. V jednej galaxii je viac
hviezd ako zrníek piesku na plážach lemujúcich
Atlantický oceán. Naozaj by si zo všetkých tých svetov
vybrali *tento*?

To bola prvá záhada, ktorá ma začala znepokojovať
pri premýšľaní o tom, čo sa tu deje, a veru – doľahlo to
na mňa.



Okrem toho som musela sledovať, čo sa deje v problematickej rodine O'Hrdinovcov-Smithovcov.

A tak mi dovoľte, aby som vás preniesla na priateľskejšie miesto, ako je táto zvláštna, veľmi vzdialená hviezda – niekam, kde pravdepodobne nezmrznete na kosť za pár sekúnd, ani vás tam nezožerú gigantické snežné žraloky. Ďalšia kapitola sa bude odohrávať na oveľa príjemnejšom mieste, ktoré sa volá Zem.

Radšej sa na tej vašej planéte dobre usadíte, deti O'Hrdinovcov-Smithovcov.

Radšej dodržte sľub, že sa nevyberiete ani jednou z Ktorýchkoľvek ciest.

Na Zemi ste v bezpečí.

Na Zemi sa k vám nikto nedostane, kým neotvoríte dvere smerujúce ku Ktorýmkoľvek cestám.

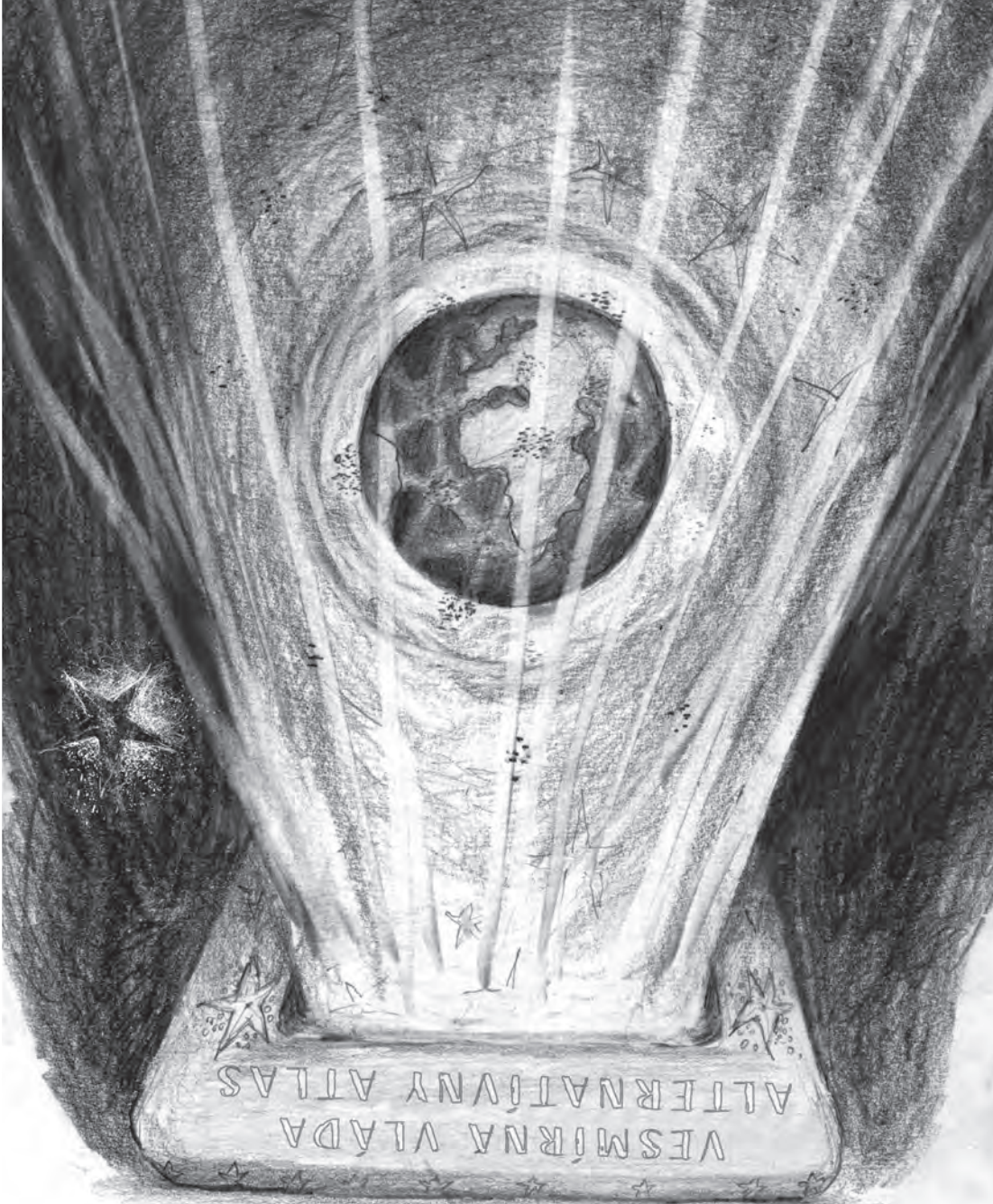
Deťom O'Hrdinovcov-Smithovcov, celej rodine O'Hrdinovcov SA NIČ NESTANE, ak dodržia sľub a nepoužijú Alternatívny atlas, ktorý nakreslil K2...

Určite by neurobili niečo také absurdné, nerozumné a NEBEZPEČNÉ, však?

Mám z toho nepríjemný pocit, ale zistíme to.

Chyťte sa vlasov na mojom krku, pretože pocestujem milióny a milióny vesmírnych míľ na starú, milú planétu Zem.

Zadržte dych.
Ideme na...



planéty Zem

2. kapitola Z planéty Zem zmizli všetky čary



planéty Zem zmizli všetky čary.

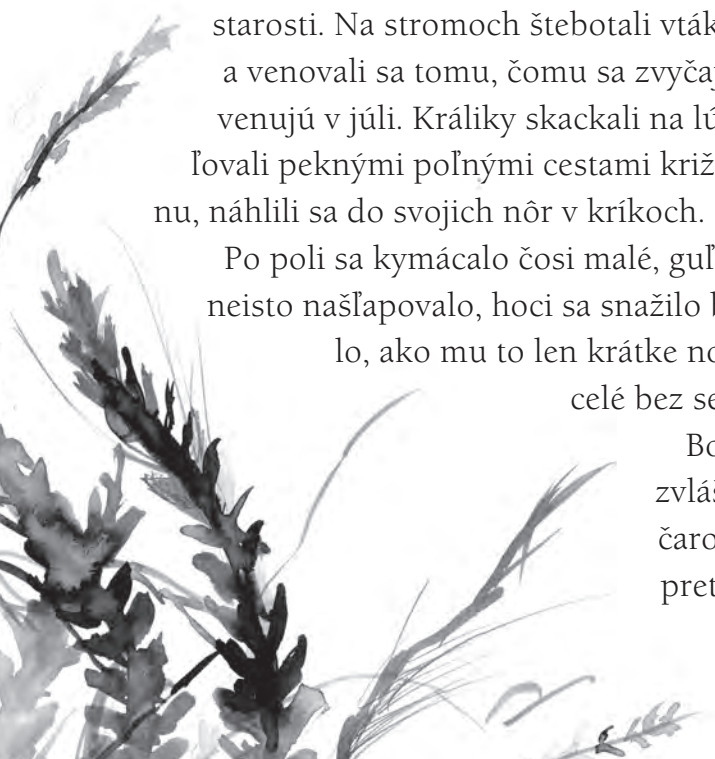
A nemalo by sa tam teda čarovať.

Túto informáciu však zjavne zabudli povedať malému stvoreniu bežiacemu ako o život cez celkom obyčajnú krajinu na celkom obyčajnom vidieku na planéte Zem počas radostného pokojného letného popoludnia na začiatku júla.

Krajina naokolo mala svoje zvyčajné starosti. Na stromoch štebotali vtáky a venovali sa tomu, čomu sa zvyčajne venujú v júli. Králiky skackali na lúke alebo upalovali peknými poľnými cestami križujúcimi krajinu, náhlili sa do svojich nôr v kríkoch.

Po poli sa kymácalo čosi malé, guľaté, chlpaté, neisto našlapovalo, hoci sa snažilo bežať tak rýchlo, ako mu to len krátke nohy umožňovali, celé bez seba od strachu.

Bolo to veľmi zvláštne, určite čarovné stvorenie, pretože hralo všet-





kými farbami, no prevažovala fialová - pripomínalo sovu a zároveň neuveriteľne chlpaté mačiatko. Pohybovalo sa nemotorne, podchvíľou padalo, pritom krívalo, v blate ťahalo za sebou jednu nohu, pretože mu na nej viseli akési putá.

Vlieklo sa po poliach, vydávalo čudný piskot pripomínajúci varnú kanvicu. Pohybovalo sa dolu kopcom, cez lúky a živé ploty...

Štekot psov a cengot kľúčov oznamoval, že je čoraz bližšie.

Štyri obrovské vlčiaky sa za tým čudom hnali poľom.

Za nimi kráčali piati ľudia a vykrikovali, že ak sa nevráti, bude to ľutovať.

Stvorenie ticho zastenalo a ukrylo sa vo vysokej pšenici.

Nad nimi na oblohe sa ozývalo vrčanie dronu.

VZZZZZZM!

Keď ho to malé šuchtavé stvorenie začulo, písklo vysokým hlasom, čím na seba ešte viac upriamilo pozornosť. Drony sa presunuli nad pšenicu a vystreľovali uspávacie injekcie.



Chvíľu bolo ticho a potom stvorenie vybehlo zo skryšy v pšeničnom láne a vlieklo sa ďalej a ďalej. Na zaschnutom blate na úvrati spadlo, ale znova sa zdvihlo. Psy by ho však dobehli, nech by sa pohlo kamkoľvek.

Za nimi sa hrnuli ľudia.

Naokolo lietali drony.

Maličké stvorenie bežalo, ako len vládalo.

Dychčalo, šeptom sa povzbudzovalo, milo sa samo sebe pípavo prihovárало, znova sa zapotáčalo, ale tentoraz sa už nemohlo vyhnúť vrčiacemu dronu.

PIF! PAF! PUF!

Zazneli výstrely, zasypali malé stvorenie a jeden z nich ho trafil do ramena.

Úbohé stvorenie prenikavo zajačalo.

„Majú ho! Sem sa!“ zvolal ktosi radostne ľudským hlasom. Brechot psov sa ozýval divejšie, mykali sa, ťahali za vôdzky tým silnejšie, čím bližšie boli k stvoreniu, rozrývali pole na mieste, kde sa práve opito potáčalo a triaslo sa od bolesti.

Ktosi z tých ľudí, žena, ktorá viedla na vôdzke rozštekaneho psa, chytila jednou rukou v rukavici to čosi za nohu a zdvihla ho do vzduchu.

„MÁM HO!“ zvolala.

Aj ostatní už medzitým dorazili na miesto, psy sa šli zbesnieť.

„Máme ho, pán Pinka!“ zopakovala tá žena.

Pán Pinka podišiel vpred. Bol najvyšší zo všetkých, mal elegantné, ale dosť nevhodné oblečenie na to, aby sa pohyboval v poli – tmavý oblek a kravatu.

Oči sa mu rozžiarili od nenásytlosti a vzrušenia.

Pán Pinka bol dosť
nevhodne oblečený
na pohyb v poli.



Prstom štuchol do zázračného stvorenia.

„Máte šťastie, pani Správna,“ zavrčal pán Pinka.

„Keby sme ho nechytli, boli by ste zodpovedná za jeho útek.“

„A pokiaľ ide o teba,“ povedal pán Pinka stvoreniu nahlas a jasne, aby rozumelo, čo hovorí, „ty oľutuješ, že si nám spôsobil takéto problémy.“



Chúďatko malé zmenilo farbu na tmavofialovú a odpadlo. Práve zaúčinkoval uspávací prostriedok z injekcie. Keď však zazrelo pána Pinku a výraz jeho tváre, keď počulo tie slová, len zúfalo, pomaly zatváralo oči.

Jeden zo skupiny sa pohol k nim, otvoril malú klietku a úbohého tvora vložili do nej.



3. kapitola

Stane sa všeličo neuveriteľné a prebehne to skutočne rýchlo



potom sa skutočne rýchlo udialo niečo neuveriteľné.

Chlap s malou klieťkou v rukách sa potkol a rozplasel sa na zemi, pričom si - nevedno prečo, nevedno ako - strčil hlavu do klieťky.

Jeden z tých, čo držal na vôdzke psa, sa zľakol a stratil nad ním kontrolu. Pes brechal, skákal, vybehol, vliekol za sebou svojho pána. Otvoril papuľu a chcel uhryznúť malé čarodejné stvorenie, no namiesto toho zaťal zuby pánu Pinkovi do ruky.

Pán Pinka zvýskol a zaspätkoval. Stúpil pritom na dron, ktorý rozdrvil na kúsky, pustil čarodejné stvorenie, to sa odrazilo raz, dva razy a ešte sekundu bolo v bezvedomí, ale tretíkrát dopadlo na zem.

Zakrátko sa tvor znova prebral, skrútil sa do kľbka a potom sa ako nejaký operený náhliaci sa ježko odkotúľal do poľa.

„Za ním!!!“ skríkol pán Pinka.

Štyri vôdzky, na ktorých